

Димчо Дебелянов

Жан Мореас

I

Кога ли аз ще мога, далече от мъглите
на шумний град, далече от грижа и тъга –
да вдъхна очарован свеж лъх посред горите,
на езеро кристално приседнал край брега?

Но повече желал бих край тебе в упоенье,
море, любима люлко на първите ми дни,
да слушам плачовете на чайките пред мене,
от пяната разведрен на твоите вълни.

Че зимата ранила не плаши ме – разпръсвах
вси дарове вълшебни на своята пролет аз,
и гроздът, що наесен узря, не откъсвах,
от другите пожънат бе пълният ми клас...

II

Тъй дълго лукавата нощ ме гнети!
На своя прозорец, сломен,
о, утрина свежа, аз чакам, аз бдя –
побързай да блеснеш над мен!

Ела, ще се пръсне светликът ти злат
спокойно във моите гърди,
тъй както прецежда по тъмний листак,
приемат го тихи води.

Ела и огледай се в погледа мой
о, ден, о, живителен зрак,
че с всеки свой удар сърцето ви днес
пристъпя към вечния мрак!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6185>]